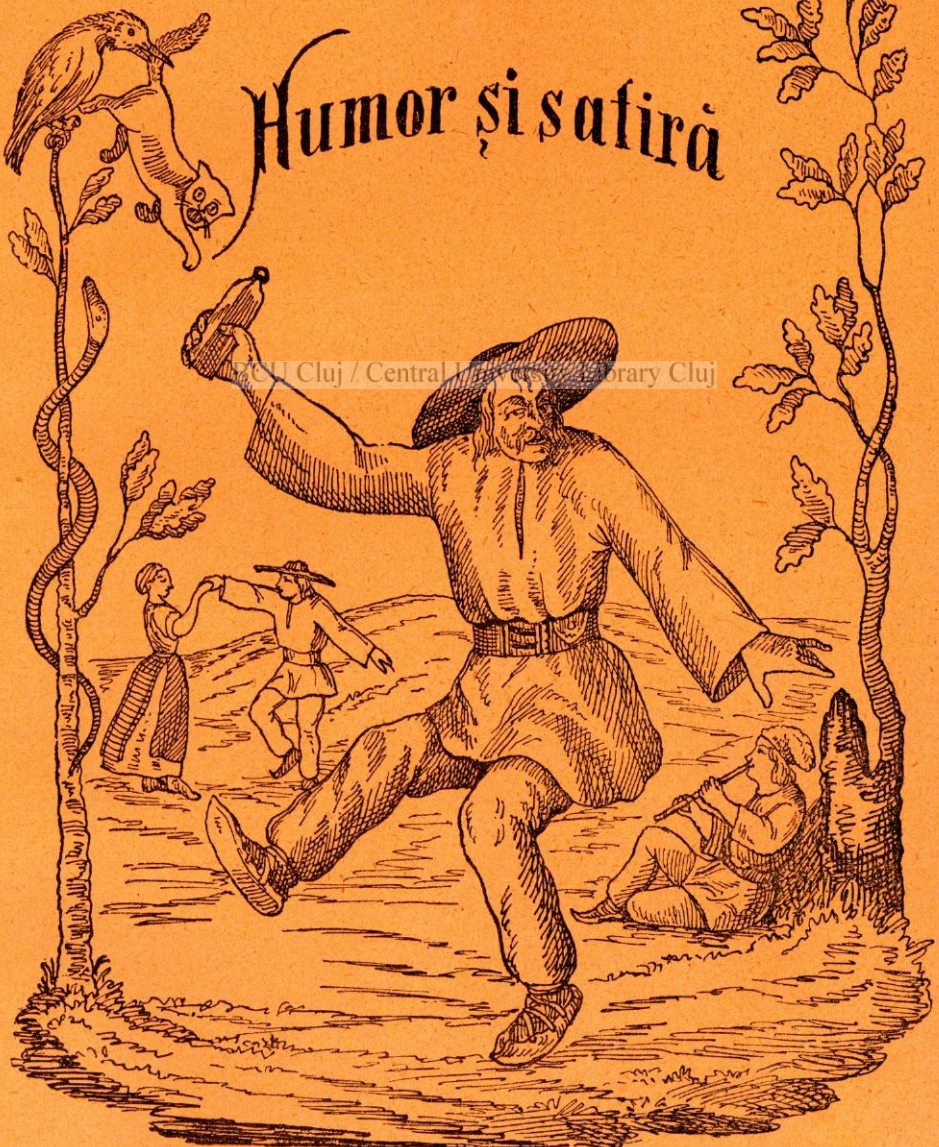

licul

Humor și satiră

Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

La situațiune.

Țiganul, când era se'l spêndure într'o Luni, a ȃis: Bine se'ncepe sêptămâna!

Bine se începe anul 1886, putem ȃice și noi reasumând cele ce s'au întêmplat în prima lună a anului.

În politica mare europeană, după-ce »status quo ante« nu s'a putut nicăiri afla, marii diplomați, cu Bismark în frunte, au prins lancea celor 7 șvabi în mână și, întinȃndu-o cătră iepurii din Peninsula Balcanică, strigă până la răgușire: »Quos ego!« — sau pe românește: »Luăți'l de pe mine că-l omor!«

În dieta Ungariei, sub desbaterea bugetară, abia a ȃis deputatul Ladislau Szabo: »Cunosc ómeni protegeați de ministrupreședintele Tisza, cari defraudează bunurile statului«, și majoritatea parlamentară a și ridicat pumnul ca se votezeze, ear' Tisza, de multele mușunóe de soboli, ce s'au ivit pe câmpiile bugetului țării, înfățișa pe Hercule dela locul, unde se despart drumurile!

În ȃiaristica nóstră națională, afirmarea Gazetei Transilvaniei: »Că Tribuna defraudează politica națională

română⁶, a ajuns, pentru-ca Luminătorii se pótă constata, că Gazeta Transilvaniei și Tribuna, în decursul lunei lui Ianuarie, au ajuns la stadiul, în care se află țigani înaintea de ce se bat etc.

Cu-n cuvânt anul 1886 se începe bine, și atare începere se caracterizează mai potrivit cu șa scripturii: „De pâr, ca se nu ve rupeți hainele!”

Din adunarea generală a reuniunii pentru înfrumșetarea cetății Sibiiului.

— Onorată adunare generală! Acum trei ani avui și eu onórea a fi ales de membru în comitetul reuniunii nóstre pentru înfrumșetarea cetății. De astădată ve mulțămesc pentru încrederea, ce 'mi-ați arėtat, pentru-că eu Domnilor, după o matură precugetare am ajuns la convingerea, că dela membrii comitetului reuniunii pentru înfrumșetarea cetății se cer multe cunoștințe speciale.

— (O voce): Trei ani pentru căștigarea atărei convingeri e cam mult!

— (Altă voce): Neci vorbă! — Șvabilor le trebuie 40 de ani!

Cultura modernă.

De când este lumea lume	Ađi cultura omenescă
N'au fost șa de bune,	S'a urcat pe acel fuștel,
Pe cum sânt 'n timpul nost,	Ce póte se fericescă
Când și omul cel mai prost	Și pe omul cel mișel,
Se 'ngânjóe de metodă	Că cultura-l ocrotește
Și se pórtă după modă;	Ori cum lucră și trăește;
Insă frate nui mirare	Așa-duce acum firea
Că am ajuns la 'naintare.	Ce stă 'n laț cu propășirea.

Se fim numai cu dreptate;
 Se incepem dela dame,
 C'astea au inteietate
 De și când de fete-s mame;
 Luxul in alor viață
 Este cea de ântei povață;
 Asta nu e de la fire,
 Ci-i prescrisă în propășire.

Fetele când es din școlă
 Iși aduc stiința 'n pólă;
 Dacă cumva nu 's neveste,
 Cel de ântei lucru le este
 Se-ș câștigel amorez
 Fie turc, fie chinez
 Numai facă curtenire
 Că și astai propășire.

Drăgălașele neveste,
 Cât ce pun pe cap cosița,
 Sau pe cum moda poștește
 Astupă conciu 'n căiță,
 Dic: bărbatu mi fidel
 Inșă făr' de cavaler
 Nu e nici o indestulire
 Că așa-i scris în propășire.

Chiar și babelor betrâne,
 Și cu crețe pe obraz,
 Veți cât le cade de bine
 Și cum uită de necaz
 Dacă află un cavaler

De le face curtenire,
 Fie cât de junișel
 Că așa-i scris în propășire.

Juni de vrëu se se 'nsóre;
 Cércă 'ntei după comóre,
 Și când află căi nedesde
 De a pune mâna pe zestre
 Fac indată declarare
 Că au voie de 'nsurat,
 Că au căpătat aplicare.
 Spuneți n'am 'naintat?

Tot cuvântui o sîmțire,
 Promisiuneai seriósă
 Până ce mai scot din fire
 Pe copila amorósă,
 Apoi-ș ieu pălăria
 Că 'și au implinit tistia.
 Nui și acésta procedură
 Prescrisă tot de cultură?

Oh! dar' sânt și alți 'n lume
 Cari propășesc de minune!
 Veți copii fără mustetă,
 Nu știu, au pe ochi albetă
 Sau dór' de multa cultură
 Li s'a pus pe ei o sгурă,
 Că acéstă lume mare
 A-o vedea nu-s în stare.

De nu-și pun pe nas amnar,
 Ori zwikker ori ochilari.

Spună acuma ori și care,
Nui și acésta 'naintare?

De mergi la oficiolate
Unde domnii făc dreptate,
Chiar și scriba cel ce scrie
Slovele de pe papir

Când le ie de pe hârtiă
Și le pune iară 'n șir —

De nuți iei jos pălăria
Te 'nvață cei omenia,

Ba te alungă și te înjură

După cumui vine in gură,

De nui dai titulatura

Ce o prescrie cultura;

Ori la care vei intra,

Se știi că i măriă ta.

La solii evangheliei

Ce au deviza sărăciei

Inc'-a făcut strămutare

Moderna înaintare:

Ađi blagoslovenia lor

Ce-au s'o dee la popor

Le 'ndóie mâna ușor

Numai cătră sinul lor,

Și când e vorba de stole

Ei știu duce multe role,

Mulg oile ca păstori

Se fac și executori.

Tot semne de învățatură

Și de înaltă cultură.

Inse cine dracu póte

Se le înșire aicia tóte,

Tóte, câte prin cultură,

Propășesc peste măsură,

În cât și puiul de cióră

Ce sbóră peste ogóre

Astăđi ști cu mult mai mult

Decât cei ce l'au crescut.

Apoi ce potop se faci?

Caută se te miri, se taci,

Alt cum capeți peste gură

Dela cinstita cultură;

Că ea ăice că n'au minte

Cei ce nui fac compleminte.

Pentr' acea tac și eu

Ca se n'o pătesc mai rău,

Că cultura m'o 'nvățat,

Că de vrei se fii în pace

Se fii cu capul plecat,

La cultură astai place,

Și tot omul este prost,

Care ține cu ea rost.

De 'nțelepți și de cu minte

Astăđi trec numai mișei

Cari vorbesc ca farisei,

Nu pe cum înima simte!

Taiăpopalimbă.

Chiuituri d'ale țărenilor la joc!

Nu gândi măndro gândi,
 Că ca tine n'or mai fi,
 Că nu-'i lumea ca odată
 Țece feciori la o față,
 Ci-'i lumea plină de dor,
 Țece fete ș'un fecior!

* * *

De-ai fi măndro lucrătore,
 Precum ești de beutóre,
 Nu te-ai mai băga datóre
 Pe sare și pe fuióre!

* * *

Cine strică dragostile
 Mânce-'i grăul paserile;

Şadă-n sânge până-n brâu
 Şi-l mânce vermii de viu,
 N'aibă pâne-n veci pe masă
 Nice sănătate-n ósă,
 Fie-î grajdiul fără boi
 Şi stâna fără de oi,
 Mâncaiar casa pustia
 Şi copii sărăcia;
 Se umble prin sat a cere,
 Ca cătanele cortele!

* * *
 Mândr' asară pe răcóre
 Cânta o priveghitóre,
 Glasul ei era subtire,
 Pentr'a noastră despărţire,
 Despărţire cu necaz
 Şi cu lacrimi pe obraz!

* * *
 De cin' dragostea se leagă,
 Nu-î pară lucru de şagă,
 Şi de mine s'a legat
 Şi-n mare rău m'a băgat.
 Dragostile de nevastă
 Te uscă şi te fac iască
 Te bagă-n bóla cănească:
 Dragostile nevesteşti
 Te bagă şi pe fereşti
 Şi te scot pe un te pot!

* * *
 Mândră mândruliţa mea
 Pusam gând şi juramânt
 Se me las d'al teu iubit,
 Dar' inima ear' me 'ntórnă
 Se te iubesc pân la tómnă,
 Dela tómnă încolea
 Iubească-te cine-a vrea,
 Că te-am iubit partea mea!

Fă me dómne ce mi face,
 Fă me pasere negrie
 Se sbor în cântălărie
 Se vęd pe badea cum scrie,
 Scrie dóuë trei rînduri
 Numai póte de gânduri
 Şi în carte când ceteşte
 El tot la mine gândeşte!

* * *
 Vin' mândro se ne iubim,
 Că bine ne potrivim
 Şi la ochi şi la sprâncene
 Ca doi peunaşi la pene;
 Şi la buze şi la dinţi
 Cum am fi din doi părinţi
 Şi la stat şi la umblat
 Şi la dulce sărutat!

* * *
 Măeriţa beutóre
 Stă cu litra-n chiotóre,
 Când litruţa se goleşte
 Merge-n coteţ şi pândeşte,
 Prinde găina de vie
 Şi o duce pe rachie!

* * *
 D'aşi şti maică că me-î da,
 Eu mai bin m'aşi spëndura,
 Într'o margine de tîrg
 Se se mire tot tîrgul,
 La ce duce uritul!

* * *
 Dragimi's nevestele
 Ca la mătă peştele,
 Da mi's mai dragi fetele,
 Când mişcă sprâncenele!

Urzică Scandalografescu.

Răbdarea e primul cardinal între însușirile cânelui, dar eu totuși nu cred că, în Europa civilisată, se află vr'un câne, de a cărui răbdare omenimea a făcut atâta abuz, ca de aceea a cânilor din Aiud.

Diarele ne spun adecă, că reprezentanța cetății Aiudului, prelângă înființarea unei filiale a Kulturegyletului din Cluș, a introdus totodată darea de câni, cu acel scop filantropic, spre a înființa din acésta un fond de pensuni pentru binemeritații amploiați magistratuali ai acelei cetăți. Cu alte cuvinte, pentru amploiații cetății Aiudului are se se înființeze un asil din pele de câne.

Fiind însă că Aiudul nu se numără între cetățile din America, unde industria fabricelor a ajuns la atâta dezvoltare, încât opincile se fac din piele de purece, și cismele din piele de țînțar, ci în Ungaria, unde cei mai distinți zoologi, când dubitează despre natura zoologică a purcelui, sânt siguri că-'i păduche, ori-cine trebuie se deplângă

sórtea cânilor din Aiud, din a căror piele reprezentanții acestei cetăți vreau se facă pensuni pentru ampoliații magistratuali.

Amară sórte au ajuns câni din Aiud, și acesta nemijlocit după iubileul de 10 ani al ministrupreședintelui nostru Tisza, ceea-ce pe nemțește nu póte însemna alta decât: „Ungarn ist auf den Hund gekommen“ sau pe românește: „Ungaria a ajuns la sapă de lemn“!

Mai amară decât sórtea cânilor se vede a fi sórtea cassei alodiale din Aiud, care, după un vechiu proverb românesc, a ajuns la stadiul, în care ori-cine ajungând, dacă cunoște natura cânilor, se ferește de ei, cá se nu-i facă paradă ridicând unul sau altul din piciórele cele dinapoi.

Cea mai amară sórte au ajuns însă ampoliații magistratuali ai cetății Aiudului prin întrodúcerea dării de câni, cari ampoliați, pentru țile negre, sânt avisați a se bucura de piei de câne, fără deosebire de colóre!

Dar' „Sic fata tulere“, sau pe românește: „În cas de lipsă, și câni domnești mănâncă mere pădurețe!“

Spre mângâierea ampoliaților magistratuali din Aiud fiele țis, că-n Ungaria, și ministrul de finanțe, când și bagă mâna-n posonar, se teme a se întâlni cu câni!

Durere însă, că pentru câni din Aiud, pe cari i-a ajuns sórtea de a suporta dări în favorul ampoliaților magistratuali din acel oraș, eu unul nu aflu neci o mângăere, — pe eștea singur hingherul îi póte mântui!

Stan Pătitul.

Tare s'a stricat lumea d'un timp încóce. În tinerețele mele, la noi în sat, cel mai flămând român n'ar fi mâncat ceva din mâna unui ovreu, se'i fi promis munți de mămăligă umpluți cu brânză, și Țepeș-Vodă se'l fi înțapat cu frigări de fer, scóse din căminul Iadului. Ađi, nu țareni dela noi din sat, dar' aľi destui popi, cari în biserică strigă contra ovreilor, ca din gura leilor, pentru-că au rėstignit pe Christos, ear' după ce ies din biserică, pleacă

cu cruceriul scos dela creștini în numele lui Christos cu discul de-a dreptul la cârciuma ovreului. Ađi aflí episcopi și metropoliți cari, dacá nu-'s datori unui Itzig Ráiosenstein, sigur au p'un Moíșel Páduchiosenberg de aréndaș al bu-nurilor și regalelor lor.

Ce fac episcopii și metropoliții mai treacă ducă-se, dar', când vėd preoți d'ai noștrii dela sate, uniți sau certáti, că trag cărbunii dela óla turmei, pe care o păstoresc, la óla ovreilor, 'mi vine se le fac părul măciucă, și de barba lor se me apuc c'o codărâște de sėcure.

Așa a'și fi în stare a lua o toporiște de sėcure-n mână și, fără d'a mai întrebuinta, ca Poplecenii, când fac opinci din piele de porc, și cenușă, a rade tot părul de pe barba popii Slăvescu din Mohu, pentru-că acesta, contra voinței poporului seu, 'și-a dat tóta silința de a mijloci, ca un ovreu, și nu un român, se devie aréndaș al cârciumei din comuna sa.

Cu popa Slăvescu din Mohu tot m'ași împăca însă, pentru-că acesta, după dreptate, ar trebui se se numească: „Popa Slăbescu“, și pentru-că, când se mestecă între ovrei, nu mai ști care-'i ovreu și care-'i popa din Mohu, dar' nu me pot împăca cu popa Andronic Măghieru din comuna Ohaba-Forgaciu, diecesa Aradului, despre care, după cătu-i de fătos și mare, nime n'ar putea crede, că e atât de prost, ca se se conjure cu ovreii contra înteresele turmei din al cărei lapte — stai-ar în gât — trăiește!

Popa Andronic Măgar — pardon — Maghieru, după-ce poporenií sei, în conțelegere cu alții din două comune în-vecinate, 'și-au ales dăunăđi pe un român de notar cercual, s'a însoțit cu ovreii și, ca se nimicească alegerea, a făcut protest. Nu destul cu protestul, 'și-a înarmat servitorii sei și s'a dus la cârciumă, ca se bată pe alegătorii români,

cari beau aici aldămașul obicinuit. Întrând popa cu servitorii sei înarmați în cârciumă a strigat alegătorilor: Porci și blăstămati, ear' cătră servitori a ȃis: Tăiați și pușcați! Se vede însă, că servitorii popii erau de țigan, și țiganul, până nu se ceartă mai nainte, nu se bate. De aceea popa ne mai putënd aștepta, prinde d'odată pe doi alegători de gât și-i scutură. Atunci nația adunată la aldămaș, vedënd că nu-i glumă, sare d'a valma la popa: Unii-l prind de cuviósa chică, alții de blagoslovitele urechi, alții de sfânta barbă, și dă-i! Înzădar striga popa Andronic: „Nu ve'mbulziți, că ve dau la toți“, pentru-că, până când au venit gendarmii, ca se'l ducă în odaia laterală a ovreului, prin cârciumă zăceau flócele din părul și barba popii Andronic ca-n stână, când se tund oile.

Scăpat prin ajutorul gendarmilor, popa Maghieru, când s'a vedut la sigur în odaia laterală a ovreului, a mai strigat odată: Protestez! — apoi a trimis după preoteasa, ca se-i aducă alte izmene.

Popa Andronic Maghieru a pățito la alegerea de notar cercual, ca țiganul cel fãlos din poveste. Era adecă odată un țigan, care avea un fecior voinic, scăpat din cãtãnie dupã 8 ani de serviții. Într'o ȃi țiganul, fiind la cârciumă, a mândat o bãtaie strașnică dela niște români, ear' dupã-ce a scăpat, și-n óre-care depãrtare se cugeta sigur, a strigat: Stați voi tãlharilor se'mi aduc eu feciorul d'acasă, și ve va da el vóuë!

Cu amenințarea asta pleacă țiganul cătră casă și vine cu feciorul, un viteaz, care prin fuga lui dela Königrätz a pus și pe Pruși în uimire, din nou la cârciumă. Cât întrã feciorul țiganului cu tată-so în cârciumă strigă:

— Mě! Care ați dat în tată-mio?

— Eu mē, rēspunde un țãrean, și se apropie de țigani!

— N'o încearcă-te tu acuma și dă în tata.

— Țăreanu'l întinde palma și rap — șterge țigănului una preste fălci!

— Nó én mai dă odată!

— Țăreanu'l mai șterge dadei bătrân o palmă, de 'i-au sărit scânteii din ochi, ca dintr'o cremene!

Atunci feciorul țigănului ȃice cãtrã tatã-so: N6 hai acasã tatã și lasã-'l pe mine, cã-'i voi arãta eu lui!

Așa și popa Andronic Maghieru din Ohaba-Forgaciu: Bãtut la alegerea de notar, bãtut și-n cãrciumã. Deoscbirea era numai, cã țigãnul n'avea de unde cere, ca se-'i aducã alte ismene.

Acum dela alegerea de notar din Ohaba-Forgaciu, musa poporului din Bãnat cântã pãțãniile popii Andronic Maghieru în poesii, și una din acele poesii se începe așa:

BCU Cluj
Dela Arad mai la vale, Library Cluj
S'a popit un nãrod mare etc.

Logogrif.

De Vlãngali.

Prima'mi parte-i termin musical,
Și de voce și instrumental,
A d6ua face parte tot din fonie
Și de-i dulce 'ți place ție!
Tot cuvântul 'ți servã la plimbare
Și ca fudulie și ca armã de apãrare.

Bas-ton.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Până unde ați ajuns soțe cu consultările și pregătirile pentru banca din Blaj?

Pupăză: Până acolo, ca se punem pe marii finanțieri ai Blajului pe bancă, și se le dăm câte 25!

Colac: Ce spui, acțiunile bancei din Blaj vor fi numai de 25? Nu merită Blajul mai mult?

Pupăză: Ba merită, și, când ar merge după mine, eu ași fi pentru porție dublă.

Colac: Tu ați vorbești, ca Christos, în pilde — eu nu te'nțeleg!

Pupăză: N'am ce'ți face dacă ești așa de slab la cap! — Da pilda-i aceea me, când în Blaj atari ómeni

vreau se facă banca, în apropierea cărora nu te încumeți se-ți aprinde pipa, ca se nu ardă sărăcia de pe ei?

Colac: Ce spui sote? Se vede că și pe voi v'au întărcat dela mila împărătească, dacă reverendissimi voștrii canonici etc. au ajuns pe la fundul lăzii și cu cotele prin revereandă!

Pupăză: Me, noi nu umblăm cu mile împărătești ca voi. Noi am avut și avem adjut împărătesc și'l căpătăm când tragem odată din sprânceană. Apoi se ști tu: Canonicii noștrii n'au lipsă de bancă, pentru-că fiecare din ei face cel puțin cât o bancă ca Albina!

Colac: Atunci ce ve mai trebuie voue în Blaj bănci pe acțiuni, și faceți atâta volbură-n gazete — vindeți câte un canonic, când ve trebuie bani!

Pupăză: Noi n'avem lipsă de bani. Noue ne dă Papa și Tisza câți ne trebuie. Cei-ce vreau se înființeze banca din Blaj sânt niște trași înpinși, cari, dacă nu se înființază acea bancă cât mai curând, nu mai au ce face cu creditul lor!

Colac: Ei, și cu ce o se-ți plătească ție acei trași înpinși acțiunile?

Pupăză: Cu mișcăminte naționale! — Dar' eu trebuie se me duc sote, că noi facem ađi un maslu de tămăduire cu 7 popi!

Colac: Pentru cine?

Pupăză: Pentru Gazeta Transilvaniei!

Colac: Dumnezeu se ve blagoslovească slujba!

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Fericit autorul, ale cărui piese teatrale produc în publicul ascultător căscare din gură, pentru-că, cu gura căscată, nime nu póte fluera!

* * *

Părțile de căpetenie ale unui testament, atât in statele civilisate europene, cât și în Ungaria, sânt două: Un mort, și o avere!

* * *

Săracul nu învidiază pe bogatul neci pe jumătate, cât individiază un semidoct pe adevăratul învățat!

* * *

Unii ómeni așa prostesc de tare, de nu mai poți concura cu ei!

* * *

Lauda are asupra omului van tot acea înfluiță, ca și apa sărată asupra stomachului: Din ce bei mai multă din ce crește setea!

* * *

Dacă toți cei-ce s'au aruncat în lacul Vifterzdei s'au vindecat sau ba, asta nu se poate dovedi cu desăvîrșire; atâta e însă sigur, că cei-ce n'au avut om, care se-î arunce-n lac, aceia nu s'au udat!

* * *

Cearța Gazetei Transilvaniei cu Tribuna et vice versa, mai nimerit se caracterizează prin șa scripturei: Cel-ce nu cinstește bârna din ochiul seu propriu, nu-î vrednic de așchia din ochiul deapropelui!

* * *

Bucovina e unica țară în Europa, în care dreptul „Pumnului“ a produs „Concordia“ unității naționale române, și interesele aristocrației, cât ș'ale inteligenței, încep a se lega de interesele opincei cu „Bumbac“!

* * *

Dacă frații din țara tocmelilor agricole ne-ar plăti după tóte capitalele înțelectuale, ce am elocat la ei, interesele în bani gata, noi Transilvănenii ne-am putea face și membrii fundatori la Kulturegyletul din Cluș, și am mai putea romaniza și câte un Sécuiu, care se rătăcește prin părțile nóstre, ca se ne falsifice vinul cu borviz!

* * *

Cercurile reprezentate de Tribuna se mărginesc prin numărul acționarilor „Institutului tipografic“, ear' aceștia sânt atât de mărginiți, încât pun pe acțiunile lor mai mult preț, decât țiganul pe pălăria, ce i-a luat vântul, și n'au neci atâta simț de pietate cât țiganul, care vedënd, că pentru pălăria lui nu mai e scăpare, a șa: Se fie pentru sufletul tatii, că așa și așa nu i-am pus pomană!

Cocóna Gurădulce.

Gâț, că voi ve măritați fără zestre!

Zestrea e idolul amorului modern, și taina căsătoriei, unde nu-î zestre la mijloc, prinde muceșală. Cât!

În ȕilele mele, ce e drept, sărutările erau mai rari decât aȕi, dar' când un tiner ajungea cu buzele sale la gura unei fete, nu mai întreba după zestre, ci pleca d'adreptul la popa, ca se-î cânte: Isaia tănșește!

Bărbatul meu — fie-î țărâna ușoră, ca se se mai pótă scula odată — după-ce a primit dela mine prima sărutare, sărea în jurul meu, ca iedul în jurul caprei, și, dacă eu a'și fi sărit în Dunăre, el sigur sărea după mine. Mișuluc!

Ađi, știe Han-Tătar ce-i, de sărutările nu se mai bucură de neci un succes, ci tinerii cei-ce vreau se se însóre, întaiu întreabă după zestre, apoi sărută, și nu contradic, dacă prelângă zestre mai capătă, pe deasupra, ca fuiorul popii, ș'o nevastă. Căț!

Una din trei — altcum nu'mi pot esplica raritatea căsătoriilor de ađi — sau căsătoria ađi nu mai este taină, sau fetele nu mai știu săruta, ca-n țăilele mele, sau tinerii, cari, voidnd a se însura, cer zestre, pentru-că se tem, nu cumva miniștrii noștrii de finanțe ađi mâne se pună pe sărutări o dare indirectă. Căț!

Nu vreau se deneg sexului frumos de ađi însușirile, cari în țăilele mele făceau pe bărbați fericiți, când vęd însă atâtea fete părăsite, și atâtea flăcăi — sau bicheri cum ăic frații de lângă Dâmbovița, — cărora le crește camilavca în vârful nașului, sau celibatul în ceafă, totuși trebuie se fie ceva la mijloc! Căț!

Cu deosebire în cercurile noastre linsc de óre-care cultură, taina căsătoriei se póte linge pe buze, dacă nu-i zestre la mijloc, și popilor li se póte rugini: „Isaia tăn-tuește“ în teacă. Căț!

Și óre ce póte fi acolo la mijloc, unde mijlócele de zestre lipsesc? Nu altceva, decât o caricatură a sexului bărbătesc, sau un individ, care n'are tária d'a se face călugăr, dar' fiind-că nu'și află fată, care se-i dea de mâncare, preferă a remânea celibe, sau „Kiebitz“ al tainei a șesa. Căț!

După conceptele mele femeesti, un tiner ajuns la vârsta de însurat, care nu se simte în stare o ținea o femeă, acela, dacă nu vrea se-l număr între locuitorii de lângă lacul Vifterzdei, sau între uneltele cele ruginite, mai bine lege'și o peatră de gât, și caute locul unde-i lacul

mai afund, pentru-că un atare individ însurându-se, și dacă capătă zestre, totuși móre ca calul țiganului cu otava-n gură. Câț!

Da — ȕic unii tineri d'ai noștrii — cu 600—800 fl. leafă la an, fără zestre, nu putem trăi amăsurat rangului! Așa o fi! Dar' cei-ce cred asta, aceia în ochi mei nu-ș tineri, și dacă sânt, însă fără zestre nu pot trăi după rang, cumpere-și un ștreang amăsurat rangului lor.

Țărenii noștrii încă au rang, dar' se însoră și fără zestre, și totuși trăesc după rang. Și óri înteligența nóstră cu ranguri academice, și venite sigure de 600—800 fl. la an, se fie mai slabă decât un țaran? Câț!

Țăranul nostru, însurându-se, vrea se aibă cu cine trăi. Din ce? — asta-'i lucru sēcundar la el, pentru-că simte în sine hărnicia d'a putea ținea din puterea brațului seu o femeă la casă. Eu am cunoscut un țaran sārăc, care a luat o țarancă mai sārăcă decât el de nevéstă, dar' ținea o casă onestă, și adese-ori, până-ce nevéstă-'i ferbea mămăliga, el, ca se aibă cu ce o mânca, aștepta cu mâna deschisă până-ce găina-'i óua în palmă.

De aceea am ȕis eu de atâtea-ori și ȕic: Pecat de pāralele, cu cari noi Romānii ne creștem ómeni inteligenți, pentru-ca, după ce 'i-am crescut, se nu fie în stare a-și ținea din inteligența lor o femeă la casă! Câț!

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: Se țice, ca Ungurul beat bea și cu dracul Bruderschaft. Asta s'a văđut și la banchetele espozițiunei din Budapesta. Cum vine însă de Ungurii din Transilvania, căroră le place mult beutura, nu beau cu Români frațietate, sau Bruderschaft?

Prohod: Ungurii din Transilvania n'au pe ce mai bea !

— Neci vorbă că fumatul strică! Moșumio e un bătrân preste 80 de ani, și fumează ca un turc!

— Ce ști, n'ar fi mai bătrân, dacă n'ar fuma!

— Că Florico, tu cetești păreri filosofice despre moralitate?

— De, e bine ca omul, despre toate, se aibă cel puțin o idee!

Călugărul: Probează domnule Silberstein și mănă și dumnia-ta așa o porție de purcel grăscior și mustos, și vei vedea că nu te duci în Iad!

Silberstein: Domnule protisincel! Probează și dîmata a te însura și a-ți lua o nivastă tinerichi și frumusichi, și te vei vedea aici pe pămînt în mijlocul Raiului!

Manifest.

Noi Calicul, din mila lui Guttenberg și grația hârtiei răbdătoare a totă cerneala, Rege al tuturor slăbiciunilor deapropelui, dăm tuturor Noștrii supuși de știre:

1. Că preoților și învățătorilor săraci, precum și altor indiviți vrednici de numele Nostru, dacă Ni se cere, le facem preagrațioși plăcerea, și Ne coborîm dela înălțimea abonamentului Nostru de 3 fl. la an.

2. Că tuturor acelor supuși ai Noștrii, cari Ne-au cerut prețuri scădute, sau timp mai îndelungat pentru plățirea abonamentului, decât cel usitat în statele absolutistice, le dăm amnestie, cerem și ordonăm însă, ca competența neaperat de lipsă pentru susținerea casei noastre dinastice se se plătească ori-când, dar' necondiționat până-n 1. Octobrie 1886, fie chiar și prin un împrumut de stat.

3. Că concedem ori-cărui individ, care are destul cu sine, și n'are lipsă de Noi, se Ne dea cu picioru-n grindă. Cu alte cuvinte, cine-'i însuși calic, se se apropie de Noi cu acea încredere, cu carea Noi ne apropiem de el, dar' cel puțin se nu fie mișel, și se 'și plătească contribuțiunea, cu care datorește suveranului seu:

Calicul.

Nou abonamânt la Calicul

nu deschidem, dar concedem tuturor Românilor ca, prelungă alte foi, cari la fie-care pătrar de an deschid un nou abonamânt, se prenumere și Calicul. Dacă cineva nu prenumără alte foi, pôte postnumera prețul Calicului ori-când până-n 1 Octobree a. c.

Plecând însă vrun postnumërand al Calicului înainte de 1 Octobree a. c. fără d'a ne fi plătit prețul, cătră cealaltă lume cu scânduri, pôte duce numerii priniți cu sine, dacă se obligă, că, în noul seu cerc de activitate, va stărui pentru popularizarea Calicului și căștigarea de abonenți.

Una observăm, că redacțiunea noastră ne-a întredis espedarea Calicului la abonenții din cealaltă lume cu prețuri scădute.

Om slab deci, căruia i se dă ocașiunea de a rîde trei pătrare de an gratis și nu'și comandă Calicul pentru un bagatel de 3 fl. la an, care-i pôte plăti ori-când până-n 1 Octobree a. c. când toții calicii an bani.

Administrațiunea Calicului.